

АКТИВ

“Гласът на нашето училище!”

УЛ. ТОМА ПЕТКОВ №27, ГР. ЧЕРВЕН БРЯГ

18 МАЙ 2026 | БРОЙ № 36 | ЕЖЕСЕДМИЧНИК

Честит 24 май!

Ден на светите братя Кирил и Методий, на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност, официален празник, който се чества във всяко българско училище!

Кирил и Методий – светлина, която не угасва

На 24 май всяка година чествуваме делото на двама братя от Солун, чието влияние се простира далеч отвъд границите на времето, географията и народите – светите братя Кирил и Методий. Техният принос не е просто част от историята – той е живият пулс на българската култура, духовност и идентичност.

Кои са солунските братя?

Константин-Кирил Философ (827–869) и Методий (ок. 815–885) са родени в Солун – град, в който живеят много славяни. Владеейки техния език още от деца, братята стават мост между Византия и славянските народи. Кирил – блестящ учен, философ и езиковед. Методий – мъдър юрист и опитен дипломат. Заедно те приемат велика мисия: да дадат на славяните писменост и възможност да се молят и образоват на родния си език.

Славянската азбука – революция в духа

През 863 г. братята създават глаголицата – първата славянска азбука. С нея превеждат Евангелието и богослужебни текстове. Така поставят основите на славянската писменост и литература, като издигат езика на народа до нивото на гръцкия и латинския. След тяхната смърт учениците им – Наум, Климент, Ангеларий, Сава и Горазд – разнасят светлината на знанието и създават кирилицата, адаптирана и утвърдена на българска земя.

Делото им – безсмъртна българска гордост. България е първата държава в света, която официално приема старобългарския като църковен и държавен език. Благодарение на княз Борис I и цар Симеон Велики, Преславската и Охридската книжовна школа стават духовни центрове за целия славянски свят.

Славянската писменост, родена чрез делото на Кирил и Методий, не просто ни дава азбука – тя ни дава самочувствие, култура и духовна независимост.

24 май – празник на буквите, знанието и духа

От векове българите почитат Деня на светите братя. С шествия, цветя и песни, училища и университети отбелязват празника на буквите, който през 2020 г. официално стана Ден на българската писменост, просвета и култура.

Всяко „А“ и „Б“, изписано от дете, всяка книга, всеки урок – всички те са част от живото наследство на Кирил и Методий.

Рисунка: Иван Йорданов 10 А КЛАС

Четящият човек е **красив!**

Седмична мисъл:

„Бъдещето принадлежи на онези, които подготвят план, а не извинение.“

Водеща тема на броя:

Пенчо, бре, чети! – четете на стр. 2

Какво още ще прочетете в този брой:

- Музейната сбирка в ТГ
- “Върви народе, възродени!”
- Интервю с г-жа Румяна Ковачева – бивш преподавател в ТГ

„Върви, народе възродени... – Химнът на българската духовност“

Химнът „Върви, народе възродени“ е написан през 1892 г. от Стоян Михайловски – поет, публицист и патриот, известен с остроото си перо и любовта към просветата. Първоначално стихотворението се казва „Химн на Св. св. Кирил и Методий“ и е предназначено за учениците в България – едновременно като вдъхновение и като възпитателен зов към духовно израстване и културен подем.

През 1901 г. композиторът Панайот Пипков – тогава учител по музика в Ловеч – написва музика към първите 6 куплета от стихотворението. Развълнуван от предстоящото честване на 11 май (по стар стил) – денят на Светите братя, той композира мелодията за час и я учи с децата. Така се ражда химнът на българската писменост, който и днес звучи по време на тържествата на 24 май.

„Върви, народе възродени“ е не просто песен – това е възвишен призив към знание, светлина и национално самочувствие. Той е живо доказателство, че духовната сила на един народ се крепи на словото и знанието. Създаден в епоха на национално изграждане, той продължава да вдъхновява поколения българи да ценят културата, учението и своите корени. На 24 май припомняме, че: учението е път, а ние – неговите вечни пътешественици. **Защото писмеността е това, което прави един народ вечен.**

Сила, която преодолява прегради: Историята на Клара Бел Уилямс

Какво би направил човек, ако му забранят да влезе в класната стая? Повечето от нас биха се отказали. Но не и Клара Бел Уилямс. Родена през 1885 г., във време, когато възможностите за чернокожите жени в образованието са почти несъществуващи, тя доказва, че упоритостта няма граници.

Когато постъпва в Университета на Ню Мексико, преподавателите ѝ отказват достъп до лекции заради цвета на кожата ѝ. Вместо да се примири, Клара стои в коридора и записва уроците през отворената врата. Така завършва – и през 1937 г. става първата афроамериканка с диплома от този университет. Иронията? Не ѝ позволяват да присъства на собственото си дипломиране. Вместо гняв, Клара избира да дари света с още повече знание. Омъжва се, отглежда трима сина – всички станали лекари, и посвещава живота си на образованието на чернокожи деца и техните родители. Тя учи децата през деня, а вечер – техните майки и бащи, помагайки на цели семейства да излязат от сянката на робството и да стъпят на пътя на независимостта. Години по-късно светът признава нейната сила и благородство. През 1961 г. улица носи името ѝ.

През 1980 г. университетът официално ѝ се извинява и ѝ връчва почетна докторска степен. А през 2005 г. сградата, която някога ѝ е отказала достъп, гордо носи нейното име – Clara Belle Williams Hall.

Клара живее 108 години. Нейната история доказва, че знанието не познава прегради, а истинската сила е в постоянството и добротата.

Пенчо, бре, чети!

Стихотворението „Малък Пенчо“ (известно и като „Пенчо бре, чети...“) е посветено от П.Р. Славейков на най-малкия му син, Пенчо и отразява с лека насмешка нежеланието му да учи и чете като дете.

Петко Р. Славейков описва Пенчо като буйно, игриво и непослушно момче – „лидер на пакостниците“ в Трявна. Самото стихотворение показва детския бунт и нежелание: например редове като „Пенчо бре, чети! Пенчо не чете“ и „Пенча го мързи, гледа да лежи...“ Усеща се една топла, родителска ирония. представяща характерните черти на детството – мързел, игри, нежелание за учене, но липсва какъвто и да било негативен тон. По-скоро е мило припомняне за детството на поета.

Знаете ли, че...

Да, обикновено филмите се правят по книги, но има и случаи, в които първо е създаден филм, а после върху него се написва книга – това се нарича novelization (романизация). Това са романи, които са адаптирани от сценария на филма. Често се използват, за да разширят историята, да добавят вътрешни монолози на героите или допълнителни сцени.

Рейнман е класически пример – филмът излиза първо, а после върху него е написана книга-романизация. Това е доста често при успешни филми. Други примери:

Star Wars – първите романи са написани след излизането на филмите, развиват сюжета им.

А чували ли сте за книги...написани по песни? Това е по-рядко явление, но също съществува. Албумът на Dream Theater „Metropolis Pt. 2: Scenes from a Memory“ е концептуален и разказва цяла история, а фенове и автори са създавали кратки истории и романи, базирани на сюжета му. Книгите са написани в тясно сътрудничество с членовете на бандата, което осигурява автентичност и вярност към оригиналните произведения.

Клара Бел Уилямс

“Рейнман”

Музейната сбирка в Търговската гимназия в снимки

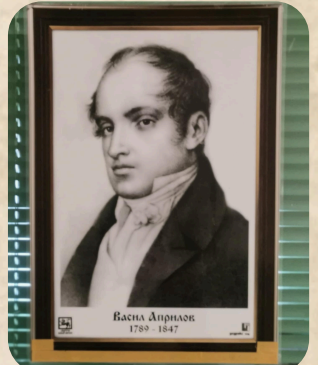
Официално открита на 5 април 2012 г. като част от честванията по 90-годишнината на училището.

В музея се съхраняват архивни документи, спомени, снимки и експонати от поколения ученици и преподаватели. Всяка година се пише в летописната книга.

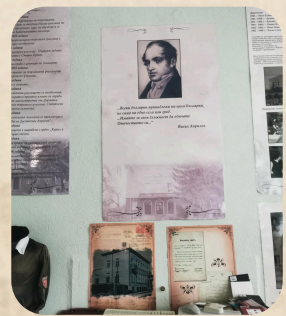
По време на откриването й присъстват бивши и настоящи учители, членове на настоятелството и възпитаници, когато Директорката, г-жа Стефка Аврамова, връчва и награди на участници в конкурси и учебно-тренировъчните фирми „Кристал“ ООД и „Хронос“ ООД, представени на Младежкия панаир в гр. Пловдив. Музеят функционира като жив клуб на паметта – място за връзка между миналото и настоящето на училището.

МОЯТА ЦЕЛ
ДА БЪДА
ПОЛЕЗЕН НА
СЪОТЕЧЕСТ-
ВЕНИЦИТЕ СИ
И ДА ГИ
ПООЩРЯ КЪМ
ОБРАЗОВАНИЕ
В. АПРИЛОВ

Икономически техникум
 „Васил Евст. Априлов“
 Летописна книга
 Писаната през чч. 1977-78 г.

Малко хумор:

Интервю с овчар:
 - Чичо, как минава един Ваш ден?
 - Рано извеждам овцете, вадя шише ракия и пия.
 - Чичо, този репортаж ще го гледат и деца. Вместо "шише" казвайте "книга"!
 - Добре: Рано извеждам овцете, вадя си книгата и чета. По обяд идва Спиро с неговата книга и заедно я четем. Следобед отиваме до книжарницата и си вземаме две книги за до вечерта. А вечер отиваме при Ванката и там четем негови домашни ръкописи.

Съвет за мотивация:

„Ученето не е състезание, а пътешествие.“

УЧИТЕЛЯТ ОТБЛИЗО

Спомен от г-жа Румяна Ковачева – бивш преподавател по БЕЛ в ТГ

Спомени за ТГ „Васил Априлов“

Аз съм Румяна Ковачева и през целия си професионален път съм била учител по български език и литература. Работила съм с вярата, че учителството е мисия. Имам дълъг педагогически стаж – цели 36 години, от които последните 17 години в ТГ „Васил Априлов“ – училището с традиция и безспорен авторитет. Спомням си първия учебен ден – беше началото на м. септември на далечната 2003 год. Посрещна ме една усмихната и благородна жена – Директорът на гимназията, мъдра, ерудирана, възискателна, всеотдайна, горяща в своята работа, пример за училищен ръководител. В тези качества на г-жа Стефка Аврамова се убедих през дългите години взаимна работа. Влязох в училището и веднага се захванах с подготовката за посрещане на Новата учебна година, след това за фестивала по повод патронния празник на Търговската гимназия. Спомените ми са свързани с много неспокойни, безсънни нощи, с усилена подготовка на учебните часове, с изготвяне на много сценарии по различни поводи. Но какво е учителят без своите ученици, а те са многобройни. Според древния библейски сборник Талмуда, съдържащ религиозно – етически и правни предписания, човек научава от своите учители, но най-много от своите ученици. Връзката е сложна, неразривна и многоцветна. За мен работата ми като учител е привилегия и духовно израстване. Спомням си много, много ученици.

Мнозина от тях са вече утвърдени банкери, лекари, журналисти и т.н. Благодарна съм, че съдбата ме срещна с толкова прекрасни млади хора. В последните години обаче радостта и творческият ентузиазъм, който ме е поддържал будна през дългия ми професионален път, се замениха с разочарование и безверие, защото ценностите бяха подменени от пороци, от nihilism, от арогантност и безпочвено високомерие. Но независимо от всичко вярвам, че нашето училище ще преодолее тези толкова сериозни и сложни процеси и отново ще се превърне във водеща образователна институция в нашия град.

Главен редактор:
Надежда Йорданова
Графично оформление:
Габриел Цветанов